

Bibliography:

1. Zhorova I.Y., Kuzmich T.O., Nazarenko L.M. Self-education of a future economist as a condition for increasing his professional competence: methodical recommendations.– Kherson: RIPO, 2012. – 48 p.
2. Concept of the professional education development in Ukraine (2010-2020pp.): Project [Electronic resource]. – Mode of access <http://www.mon.gov.ua/gr/obg/2009>
3. Radchenko A.E. Professional competence of a future economist. / A. E. Radchenko – X.: View. Group “Basis”, 2006. – 126 p.
4. Self-education of economic activity as a condition for increasing its professional competence: methodical recommendations. – Kherson: RIPO, 2012. – 48 p.

Коломацький Максим Вадимович,
студент Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
Халапсіс Олексій Владиславович,
доктор філософських наук,
професор Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

СОЦІАЛЬНА ДЕГРАДАЦІЯ

На мою думку, соціальна деградація – це поступова втрата цінностей людини, що починається з характеру, який змінюється в погану сторону, та з часом це доходить до зміни звичок та захоплень, що кардинально може змінити життя людини. Це питання у двадцять першому столітті має неабиякий «хайп», та доволі широко відоме кожному. Але, чому це питання так відкрито, та так легко подається до розуму будь-якої людини? Це зумовлено способом життя у інформаційному суспільстві. Наприклад, що може бути краще, ніж перегляд у своєму гаджету улюбленого відеоблогера у «Ютубі»? Мабуть для теперішнього молодого покоління – нічого. Саме завдяки цьому це питання наскільки актуальне, та ось чому це питання широко відоме та дуже знайоме кожному, бо з цим стикається кожна людина відносно молодого віку.

Деградація поширюється невпинним темпом у світлих головах сучасної молоді, бо для цього є підґрунтя та доволі глибоке. Людина, котра потрапляє у школу, на перші сходинки у своє велике життя, автоматично зіткнеться з питанням деградації, не завдяки тому, що у нас в країні погана освіта, а завдяки тому, що людина – це залежна від чужої думки створіння. І починається переймання способів, або навіть методів деградації. Коли я був у школі, я не займався навчанням, бо мої однокласники також цим не займались; навпаки, у школі ми створили так звану «Ігрову секту». Це були мої початкові класи, а саме такий вік – найідеальніший, щоб почати вивчати щось, бо пам'ять подібно оперативній мала великий обсяг, та не все було так просто,

як це уявлялось. День та вечір пролітали як спортсмени, сидячи за своїм любимим пристроєм та граючи зі своїми друзями у ігри, котрі поступово з'їдали мене, не швидко, але впевнено.

Отримавши деякі «ази», я перейшов у середні класи. Там питання деградації зависло наді мною як дощова хмара, котра так і не здувалась вітром, я продовжив себе «зомбувати», проводячи тисячі годин за іграми. Та все ж, з цим зустрічався майже кожен підліток двухтисячного року народження, початок масштабних ІТ-технологій доволі вперто дав про себе знати, даруючи нам іграшки, які моїм батькам навіть і не снились.

Усе це поступово деградувало мою особистість, знизилась навчальна успішність, вчителі сформували погану думку про мене, що всі останні роки навчання буде прив'язане до мене як тяжкий вантаж. Ось доволі символічний приклад, наскільки термін деградації є актуальним, а є він актуальним як ніколи, бо с кожним роком деградація стає більш значущою у житті пересічної людини, у звичайного школяра, не говорячи про дорослу людину. Осілий спосіб життя починає набирати незлічимі оберти, бо навіщо робити якісь подвиги, якщо можна вдома сидіти в інтернеті, їсти замовлену тобою їжу, котру привезли до твоїх дверей?

Світ відкриває нам неосяжні можливості, але все ж люди деградують, міцно заростаючи з коріннями у свій гаджет. Можливо, знайдуться люди, які скажуть «Ні!» всім пагубним звичкам, почнуть жити, а не існувати, будуть давати собі виклики, перевіряти себе на міцність. Ось що я називаю дійсним життям, це не просто звичайний серфінг в інтернеті, це тобі не віртуальна гра, у котрій ти маєш незліченні шанси на помилки, це справжнє життя, і якщо ти не наважишся робити кожен день сходинки у життя, а не існування, ти зможеш досягнути не абияких висот. Відмовляючись від гаджетів, ти даруєш собі тисячі, десятки тисяч годин у своє розпорядження, це дорогоцінний час, оскільки ти не маєш у запасі тисячоліть, хоча би мати в запасі років 80, якщо пощастить. Тож марнуючи кожен годину, кожен хвилину та секунду, ти втрачаєш самого себе, чи коштує цього час котрий проведений у інтернеті, саме я вважаю, що це не варто того. Але кожній людині це неможливо донести, та загалом вони самі вирішують свою долю та самі розпоряджаються своїм особистим часом, тож це буде не зовсім правильно. Ось завдяки чому це є неможливим вирішити питання деградації, його неможливо так просто взяти і закреслити, це вірус, котрий сильно засів у тобі, бо звичайним походом до лікаря це не завершиться, а через свою байдужість ти зруйнуєш себе, життя потрібно цінити та не розкидатись наліво та направо такою неосяжною цінністю. Треба поставити перед собою мету та рухатись до неї, не важливо з якою швидкістю, головне, що ти бачиш сенс у цьому житті та кожного дня ставиш собі виклики, так звані «челенджи».